

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/1/2022
Identifikačné číslo spisu: 7019200028
Dátum vydania rozhodnutia: 28. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr.,PhD.,LL.M Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7019200028.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): L. D., s miestom podnikania Brezová 486/4, 040 01 Košice - Juh, IČO: 10 786 856, právne zastúpený: JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, MHA - ADVOKÁT s.r.o., Masarykova 2, 040 01 Košice - Staré Mesto, IČO: 36 861 324, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 102131619/2018 zo dňa 26.10.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/7/2019-87 zo dňa 11. júna 2020, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/7/2019-184 zo dňa 18. novembra 2021, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa zamietá.

Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej ako „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102131619/2018 zo dňa 26.10.2018, ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 101237505/2018 zo dňa 27.06.2018, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku určil žalobcovi za zdaňovacie obdobie marec 2013 rozdiel dane v sume 2356,62 eura, nepriznal nadmerný odpočet v sume 438,58 eura a určil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 1918,04 eura.

2. Správny súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobné dôvody v tejto veci sú totožné so žalobnými bodmi v ďalších veciach vedených na tom istom súde, pričom všetky sa týkajú rozhodnutí

vydaných na základe rovnakej daňovej kontroly. S poukazom na § 140 SSP a na dôvody rozsudkov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8S/5/2019 z 12.12.2019, sp. zn. 8S/7/2019 z 12.12.2019, a sp. zn. 6S/14/2019 z 21.05.2020 sa správny súd v plnom rozsahu stotožnil so závermi žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa v tejto veci, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok trojstranného obchodu v zmysle § 45 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon o DPH“) a uskutočnenie zdaniteľných obchodov tak, ako sú uvedené na preverovaných faktúrach.

3. Správny súd súhlasil so závermi žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa uvedenými v preskúmanom rozhodnutí vo vzťahu tak k zisteniu skutkového stavu, ako aj právneho posúdeniu veci. V priebehu konania podľa neho neboli zistené ani žiadne procesné pochybenia zo strany daňových orgánov, ktoré by mohli mať za následok zrušenie preskúmaného rozhodnutia.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

4. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej aj ako „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Podľa názoru sťažovateľa v predmetnom konaní na základe vykonaného dokazovania uniesol dôkazné bremeno, ktoré malo spočívať v irelevantnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žalovaný dospel podľa jeho názoru k rozhodnutiu bez dôkladného prejednania veci, čo však súd neakceptoval. Sťažovateľ mal za to, že reálne preukázal uskutočnenie dodávok materiálov, resp. existenciu trojstranných obchodov. Ani zo šetrenia poľských a českých daňových orgánov nevyplýva nezrealizovanie týchto obchodov, a to, že sú nejaké subjekty z predmetných obchodov nekontaktné, nemôže zaťažovať práve jeho.

6. Sťažovateľ ďalej zaujal názor, že či si dotknuté spoločnosti následne splnili svoje účtovné i daňové povinnosti a zaradili vystavené faktúry do svojho účtovníctva, už nebol povinný preverovať, ani mu to tieto spoločnosti nemuseli oznamovať. Tvrdil, že nemá nielen povinnosť, ale ani právo preverovať dodávateľov svojich zmluvných partnerov, žiaden subjekt nemôže napríklad pri zakúpení tovaru v spoločnosti Kaufland k. s. alebo Lidl v. o. s. zisťovať v týchto spoločnostiach, či si faktúry vystavené v rámci týchto obchodov zaradili do účtovníctva a podobne. Ani skutočnosť, že napríklad spoločnosť VIMEX S. A. vstúpila v roku 2017, teda 4 roky po zrealizovaní obchodu so sťažovateľom, do likvidácie a likvidátor o obchodoch z roku 2013 nemal vedomosť, nemôže byť podľa sťažovateľa na jeho ťarchu.

7. Podľa názoru sťažovateľa správca dane od neho požadoval doklady nad rámec zákonných ustanovení zákona o DPH a v rozpore s § 29 ods. 2 Daňového poriadku irelevantne spochybnil doklady sťažovateľa a navyše kontrolu realizoval až s odstupom niekoľkých rokov.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje námietky sťažovateľa za neopodstatnené, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

9. Tvrdil, že vzhľadom na nesplnenie všetkých zákonom stanovených podmienok trojstranného obchodu zjednodušený postup pri trojstrannom obchode nie je možné použiť a námietky sťažovateľa sú z uvedeného dôvodu neopodstatnené. V preverovanom prípade podľa neho nebolo preukázané splnenie podmienok na oslobodenie od dane pri trojstrannom obchode uvedené v ustanovení § 45 ods. 1 písm. e) a f) zákona o DPH, pretože v prípade deklarovaných trojstranných obchodov medzi spoločnosťami VIMEX S.A. (PL) - sťažovateľ (SR) - MAX Business s.r.o., resp. LEVEL 1 group s.r.o. (CZ) nebolo preukázané, že české spoločnosti ako druhí odberatelia použili identifikačné číslo pre daň pridelené Českou republikou ako členským štátom, v ktorom sa preprava tovaru skončila. Taktiež nebolo preukázané, že tieto české spoločnosti sú osobami povinnými platiť daň, teda nebol

preukázaný príjem tovaru prepraveného z Poľska do Českej republiky druhým odberateľom. Z uvedeného dôvodu tvrdil, že deklarované zdaniteľné obchody nie sú trojstrannými obchodmi a nie je možné na ne aplikovať ustanovenie § 17 ods. 4 zákona o DPH. Keďže sťažovateľ objednal tovar pod identifikačným číslom pre daň prideleným v tuzemsku a nepreukázal, že deklarované nadobudnutie bolo predmetom dane v Českej republike, na zistený skutkový stav bol aplikovaný postup podľa § 17 ods. 2 zákona o DPH a miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu je tuzemsko. Sťažovateľovi pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vznikla daňová povinnosť v zmysle § 20 ods. 1 písm. b) zákona o DPH - dňom vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pre nadobúdateľa tovaru pred 15. dňom podľa písm. a) citovaného zákona.

10. Žalovaný ku kasačnému dôvodu sťažovateľa, že správca dane v rozpore s § 29 ods. 2 Daňového poriadku irelevantne spochybnil jeho doklady uviedol, že tento paragraf sa zaoberá problematikou zmeškania lehoty daňovým subjektom a možnosťou jej odpustenia správcom dane.

III.

Konanie pred kasačným súdom

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktorému predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

12. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/7/2019 zo dňa 11.06.2020, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102131619/2018 zo dňa 26.10.2018 potvrdzujúceho prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 101237505/2018 zo dňa 27.06.2018, ktorým správca dane určil žalobcovi za zdaňovacie obdobie marec 2013 rozdiel dane v sume 2356,62 eura.

13. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že Daňový úrad Košice vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január - november 2013, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 100518882/2018 zo dňa 08.03.2018. Daňová kontrola bola ukončená dňa 12.03.2018 doručením protokolu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

14. Podľa § 17 ods. 4 zákona o DPH v relevantnom znení miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu pri trojstrannom obchode podľa § 45 je miesto podľa odseku 1, ak

- a) prvý odberateľ preukáže, že tovar nadobudol na účely následného dodania tovaru v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, a druhý odberateľ je osobou identifikovanou pre daň v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, a je osobou povinnou platiť daň,
- b) prvý odberateľ splní povinnosť uviesť následné dodanie tovaru v súhrnnom výkaze podľa § 80,
- c) prvý odberateľ nie je identifikovaný pre daň v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, a
- d) odoslanie alebo preprava tovaru sa uskutoční podľa § 45 ods. 1 písm. a).

15. Podľa § 45 ods. 1 zákona o DPH v relevantnom znení trojstranným obchodom sa rozumie obchod, ak

- a) sa na obchode zúčastňujú tri osoby a predmetom obchodu je dodanie toho istého tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený priamo od prvého dodávateľa k druhému odberateľovi z jedného členského štátu do iného členského štátu,

- b) osoby zúčastnené na obchode sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch,
- c) prvý odberateľ nie je identifikovaný pre daň v členskom štáte druhého odberateľa a voči prvému dodávateľovi a druhému odberateľovi použije rovnaké identifikačné číslo pre daň,
- d) tovar odoslal alebo prepravil prvý dodávateľ alebo prvý odberateľ, alebo iná osoba na ich účet,
- e) druhý odberateľ použije identifikačné číslo pre daň pridelené členským štátom, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru skončí, a
- f) druhý odberateľ je osobou povinnou platiť daň.

16. Podľa § 45 ods. 2 zákona o DPH v relevantnom znení ak sú splnené podmienky pre trojstranný obchod podľa odseku 1, prvý odberateľ nie je povinný platiť daň pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu a nadobudnutie tovaru u tejto osoby sa považuje za zdanené.

17. Nakoľko obdobná vec rovnakých účastníkov konania a s totožnými sťažnostnými bodmi bola predmetom konania a rozhodovania senátu kasačného súdu sp. zn. 4Sžfk/65/2020 zo dňa 26.10.2022 (rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2019-125 zo dňa 25.06.2020, DPH za zdaňovacie obdobie október 2013, rovnakí obchodní partneri), taktiež skoršie rozhodnutie kasačného súdu sp. zn. 5Sžfk/63/2020 zo dňa 02.02.2022 (kasačná sťažnosť smerovala proti rozsudku správneho súdu sp. zn. 6S/14/2019 zo dňa 21.05.2020, DPH za zdaňovacie obdobie august 2013, rovnakí obchodní partneri), s ktorým sa kasačný súd stotožňuje, v súlade s § 464 ods. 1 SSP preberá relevantnú časť jeho odôvodnenia v doslovnom znení:

18. „41. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis sťažovateľa dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

42. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania a preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

43. V uvedenom kontexte poukazuje kasačný súd na svoje početné rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, keď nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry, iba predloženie faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Tzn., v daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva (vid'. aj sp. zn. 2Sžf/4/2009, resp. sp. zn. 6Sžf/19/2011). K dôkaznému bremenu prvého odberateľa pre posúdenie oprávnenosti uplatnenia odpočítania dane pri takto deklarovanom trojstrannom obchode krajský súd správne poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2016 zo dňa 24.05.2017, ktorý bol vydaný v obsahovo podobnej veci.

44. Z právnej úpravy vyplýva, že trojstranný obchod je taký obchod, na ktorom sa zúčastňujú tri osoby, ktoré sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch a predmetom obchodu je dodanie toho istého tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený priamo od prvého dodávateľa k druhému odberateľovi z jedného členského štátu do iného členského štátu. Miestom nadobudnutia tovaru v tuzemsku z iného členského pri trojstrannom obchode je miesto, kde sa tovar nachádza v čase skončenia jeho prepravy alebo odoslania k nadobúdateľovi, ak sú splnené podmienky pre trojstranný obchod podľa § 17 ods. 4 a § 45 zákona o DPH. Pre trojstranný obchod platia nasledujúce podmienky:

- všetky tri zúčastnené osoby sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch,
- prvý odberateľ nie je identifikovaný pre daň v členskom štáte druhého odberateľa a voči prvému dodávateľovi a druhému odberateľovi použije rovnaké identifikačné číslo pre daň,
- tovar odoslal alebo prepravil prvý dodávateľ alebo prvý odberateľ alebo iná osoba na ich účet z členského štátu iného ako je členský štát identifikácie prvého odberateľa do členského štátu druhého odberateľa
- druhý odberateľ použije identifikačné číslo pre daň pridelené členským štátom, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru skončí a je osobou povinnou platiť daň (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2016 zo dňa 24.05.2017).

45. Na základe vykonaného dokazovania dospel kasačný súd k rovnakému záveru ako krajský súd a správne orgány, že deklarované trojstranné obchody medzi spoločnosťami VIMEX S.A. (PL) - sťažovateľ- MAX Business s.r.o., resp. LEVEL 1 group s.r.o. (CZ) nemožno na základe uvedeného považovať za trojstranné obchody, pretože neboli splnené podmienky trojstranného obchodu podľa § 45 ods. 1 platného zákona o DPH. V preverovaných prípadoch nebolo jednoznačne preukázané, že tovar bol odoslaný alebo prepravený priamo k druhému odberateľovi z jedného členského štátu do iného členského štátu, nebolo preukázané, kde skutočne preprava tovaru skončila a nebol preukázaný príjem tovaru, ktorý mal byť prepravený z Poľska do Českej republiky druhým odberateľom. Napriek tomu, že tovar nebol prepravený do tuzemska v tomto prípade ide o nadobudnutie tovaru slovenským platiteľom - sťažovateľom, ktorý objednal tovar pod identifikačným číslom pre daň prideleným v tuzemsku a nešlo o trojstranný obchod, pretože v zmysle § 17 ods. 2 zákona o DPH je miestom nadobudnutia tovaru ten členský štát, ktorý prideliť odberateľovi identifikačné číslo, t. j. v tuzemsku. Sťažovateľ nepreukázal, že uvedené nadobudnutie bolo predmetom dane v Českej republike, preto miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu, je tuzemsko. Sťažovateľovi pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vznikla daňová povinnosť v zmysle § 20 ods. 1 písm. b) zákona o DPH. Správca dane tak z uvedeného dôvodu správne vyčíslil daň v sume 85.821,32 € zo sumy deklarovaného nadobudnutia tovaru 429.106,62 € od poľskej spoločnosti VIMEX S.A.

46. V danom prípade nebolo preukázané splnenie podmienok oslobodenia od dane pri trojstrannom obchode uvedené v § 45 zákona o DPH, pretože nebolo preukázané že spoločnosti MAX Business s.r.o. a spoločnosť LEVEL 1 group s.r.o. ako druhí odberatelia použili identifikačné číslo pre daň pridelené Českou republikou, ako členským štátom, v ktorom sa preprava tovaru skončila a nebolo preukázané, že tieto spoločnosti sú osobou povinnou platiť daň, teda nebol preukázaný príjem tovaru prepraveného z Poľska do Českej republiky druhými odberateľmi. Z uvedeného dôvodu deklarované zdaniteľné obchody nie sú trojstrannými obchodmi a nie je možné na ne aplikovať § 17 ods. 4 zákona o DPH.

47. Kasačný súd podotýka, že sťažovateľ svoj nesúhlas so závermi správcu dane, žalovaného ako aj krajského súdu nijakým spôsobom nepreukázal žiadnymi skutočnosťami a ani nepredložil dôkazy, ktoré by mali viesť k inému záveru, ako ku ktorým dospeli správne orgány a aj krajský súd. Závery sťažovateľa tak zostali iba ako nepodložené tvrdenia, ktoré žiadnym spôsobom nepreukázal.

48. Ku kasačným námietkam sťažovateľa, ktorými vyčítal krajskému súdu nesprávne právne posúdenie veci, kasačný súd uvádza, že sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, pretože sťažovateľ neuviedol, ktoré právne posúdenie, a v čom vlastne sťažovateľ vidí nesprávnosť právneho posúdenia veci krajským súdom. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. sťažovateľ neposkytol bližšie odôvodnenie a konkretizáciu, preto potom pre kasačný súd nebol vytvorený dostatočný priestor, aby sa s kasačnými námietkami vysporiadal. Iba všeobecný poukaz na pochybenia krajského súdu bez ich bližšieho odôvodnenia nepostačuje na zmenu záverov krajského súdu. Takto formulovanými námietkami sťažovateľ v podstate len vyjadril všeobecný nesúhlas so zisteniami a závermi krajského súdu, bez jeho vlastných tvrdení a konkrétnych námietok podložených dôkazmi alebo inými podkladmi, čo neumožňovalo súdny prieskum zákonnosti. Nie je úlohou kasačného súdu v kasačnom konaní dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyhľadávať a ani ich za sťažovateľa špecifikovať.

49. Vo vzťahu k nesprávnemu posúdeniu sa rozhodovacia prax kasačného súdu ustálila na tom, že sťažovateľ sa môže s úspechom domáhať nesprávneho posúdenia veci krajským súdom (§ 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.) vtedy, keď správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a) až f)) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (napríklad rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžfk/12/2016, sp. zn. 1Sžfk/10/2018, sp. zn. 1Sžfk/9/2020). V tomto smere kasačný súd v rozsudku sp. zn. 1Sžfk/12/2016 zo dňa 20.02.2018 konštatoval, že: „V súvislosti s uvedeným musí kasačný súd zdôrazniť, že hore uvedená nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom v zmysle ustálenej judikatúry potom konkrétne spočíva v tom, že správny súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny

rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.“ V kontexte uvedených skutočností kasačný súd považoval uplatnené sťažnostné body za nedôvodné, pretože sú len vo všeobecnej rovine a nesmerujú voči žiadnym konkrétnym skutkovým a právnym záverom krajského súdu, ktorých posúdením by sa mal kasačný súd zaoberať.

50. Kasačný súd na väčšinu väd konania a rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú obsiahnuté v jednotlivých dôvodoch kasačnej sťažnosti, neprihliada ex offio, ale sťažovateľ ich musí v kasačnej sťažnosti uviesť a právne odôvodniť. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok sp. zn. 1Sžfk/9/2020 zo dňa 23.02.2021, v ktorom kasačný súd uviedol, že: „Aby tvrdenie sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci malo oporu v zákone, bol sťažovateľ zaťažený povinnosťou v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. uviesť aj konkrétnu právnu normu a vykonať jej rozbor na prospech svojho tvrdenia...“ K vymedzeniu dôvodov kasačnej sťažnosti kasačný súd analogicky poukazuje tiež na R 38/2008, podľa ktorého „Pokiaľ v dovolaní nie sú uvedené konkrétne okolnosti svedčiace o tom, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, samotné uvedenie ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. nemožno považovať za dostatočné naplnenie dôvodov, pre ktoré sa dovolanie podáva, lebo dovolaním napadnuté rozhodnutie nemožno preskúmať z hľadiska jeho opodstatnenosti.“

51. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu kasačný súd uvádza, že sa s uvedenou námietkou nemohol kasačný súd vysporiadať, pretože v kasačnej sťažnosti neuviedol ani jedno rozhodnutie kasačného súdu v obdobnej veci, od ktorého sa mal krajský súd odchyliť.

52. Čo sa týka ďalších kasačných námietok kasačný súd dáva do pozornosti, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré aj náležite odôvodnil.“

19. Kasačný súd dodáva, že zrozumiteľnú väzbu k právnemu posúdeniu správneho súdu nemajú ani sťažnostné námietky, že správca dane v rozpore s Daňovým poriadkom irelevantne spochybnil doklady sťažovateľa a kontrolu realizoval až s odstupom niekoľkých rokov.

20. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 147 ods. 2 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

